

Kjak

Gjald fyri valgreinar
Frá í dag av fer Sosialurin at taka pengar fyri valgreinar.
Prísurin fyri valgreinar er hálvur lýsingarprísur fyri svart/hvítar lýsingar.
Blaðstjórnin ger av, hvørjar greinar eru valgreinar.
Blaðstjórin

Lógvan við Keldu

Verður hønan við gulleggunum spakuliga kvørkrað

Okkara unga fólk á sjógvi og landi fer heldur út í heim “at vinna sær gull”, enn at liggja og berjast við stutthugsadar ad-hoc loysnir her á landi

Eitt lítið viðbrekið land úti í Atlantshavinum, sum við ágrýtnum og gløggum íverksetarum menti seg frá einum bóndasamfelag sum breyðføddi 5.000 fólk, til ídag eitt toluliga altjóðað nýmótans samfelag við 48.000 íbúgvum, eru Føroyar.

Fiskivinnan átti og eigur tøkkinu og æruna, hevur verið og er grundsúlan, har menn og kvinnur framdu íløgur í skip og virkir á landi, samstundis, sum bardagi fór fram fyri at koma longur út til fremmandar fiskigrunnar. – Les t.d. “Et opråb til det danske folk”, skrivað í 1930-um av føroyskum reiðarum.

Uppróp um tilfeingisgjald

Seinastu árinu eru “klók” fólk

– flestu teirra væl útbúgvin bókliga – komin við “upp-rópi” um, at allir føroyingar eiga tilfeingið, tí skulu teir, sum hava bart seg ígjøgnum og útvegað Føroyum fiski-rættindi við fremmandar strendur, samstundis sum hesir hava framt sera kostnaðarmiklar íløgur, gjalda okkum upphæddir, fyri at teir skulu sleppa at fiska okkum henda fiskin, uttan at vit hava rætt hond frá síðu.

At politisku fiskivinnu-samráðingarnar eisini hava átt sín stóra leiklut í hesum fiskiveiðu samráðingum er eyðvitað, men lítið hevði batt, um ikki ágrýtnir og nærlagdir íverksetarar og teirra risastóru íløgur høvdu verið framdar.

Tilfeingisgjaldið av

fiskinum er og verður ónd ringrás, skerjing av fiskidøg-um “á skrivaraborðinum” stuðlar undir, ad-hoc loysnir, sum nú er dagligur kostur, alt letur seg gera á pappírinum uttan at hugsa um djúpri avleiðingar, alt hetta tilsamans fer í roynd og veru spakuliga at máa støði undan einum sunnum vinnulívssamfelagi. Okkara dugnaliga sjófólk fer at royna eydnuna uttanlands – sjálvandi, samstundis, sum rópt verður um at fáa fólk heimaftur til alemnnar arbeidsplass.

2x2 er bert fyra á pappírinum

Tað er vanliga bert á pappírinum er 2x2 altíð fyra, men úrslitið av hesum kann í

roynd og veru gerast annað. Hetta kann hava nógv størri ávirkan á samfelagið, um hesi eru vísjónsrík íverksetanarfólk, sum skapa og geva øðrum arbeiði, heldur enn, at tey bara koma heim til almenn stórv, sum hevur verið fyri stóran part.

Sum Dansk Industri tekur til: “Tað nyttar onki at tosa um vitan, um ikki framleiðslan fylgir við!” – Orsaka at eg sigi so, men Føroyar hava fingið fleiri og fleiri droymarar, sum fegnast um eitt tilfeingisgjald av fiskiríkidøminum, sum hesi ynskja sær frá hart trongdu vinnuni, heldur enn vísjon-erar íverksetarar. Eg sakni fleiri verulig útspæl frá Vinnuhúsinum. Tað er eisini harmiligt, at fiskavirkir

á landi hava í mong ár havt tørv á at politiski- og embætismyndugleikin tekur henda part í álvara, serliga nú talan er um meiri viðgerð til útflutnings og vísjón 2015.

Fólkaflokkurin móttvegis “liberal-sosialismu”

Sum borgarligur Fólkafloksmaður, eri eg errin av mínum borgarliga flokki. Flokkurin “rýmdi ikki úr samgonguni”, sum onkur sigur, men dugdi at síggja, at her fer at enda galið, og tí ikki kundi vera við til hesa sosialistisku planbúskaparligu leiðina og orrustum ímóti okkara vinnulívi og soleiðis arbeidsmarknaði, sum nú er.

Liberali Sambandsflokkurin er so liberalur, at alt

letur seg gera, eisini at vera brúktur av sosialistiska Tjóðveldi.

Sannleikin er, at núsitandi sosialistiski meirilutin, sum rekur land okkara, er við at “kvørkra hønuna við gulleggunum spakuliga”. Alt kann tykjast heppið frá landsstýrisins síðu saman við Tjóðveldi í ovfarakæti ella efouri at sita og fegnast um tær 80 mió. krónurnar, sum í næstu framtíð fer út í almennan rakstur, verður byrjan til endan, um ikki ein broyting kemur í politiska landslagið.

Okkara unga og dugnaliga fólk á sjógvi og landi fer heldur út í heim at “vinna sær gull”, enn at liggja og berjast við stutthugsadar ad-hoc loysnir her á landi.

Jóannes Eidesgaard

»Bara tað er privat, so gongur tað nokk«, sigur Edmund

Edmund Joensen ruddaði sum ikki einaferð allar yvirskriftir í gjár. Tað dugur hann meistarliga væl at gera við jøvnum millumbilum. Nú var boðskapurin, at tað almenna skuldi selja sínar ognarpartar í Atlantsflogi og í Smyril Line, tí so fór prísurin á ferðaseðlum at lækka munandi. Tað vildi skapa búskaparvøkstur sambært Edmundi.

Tíverri sótu vit mong eftir við spurningum um, hvussu hetta roknistykkið sær út hjá Edmundi. Tíverri spurdu

fjølmiðlarnir ikki Edmund henda spurningin. Gott fyri Edmund, tí sjálvandi hevur hann einki svar.

Síggi eisini, at Jústinus, skyldmaðurin, sum nú er ein nýggj stjórna í Sambandinum, førir seg fram við somu uppáhaldum, at tá hann fær makt, sum hann hevur akt, so fara vit næstan at ferðast ókeypis landanna millum. Eisini eitt uppáhald, sum hvørki er prógvað ella figgjað, og tí er tað eitt tómt vallyfti.

At tað fer at gerast bílig-

ari, tá tað privata skal reka okkara flogsamband og okkara sjóvegis samband við útheimin, er rætt og slætt beinleiðis skeivt. Vit høvdu bæði eitt føroyskt og eitt danskt privat flogfelag á Føroyaleiðini, men bæði er burtur í dag. Vit hava tíverri nógv dømi um, at tá tað almenna gevst, so hendur als einki. Eisini hava vit mangan sæð, at tá tað privata gevst, so má tað almenna taka yvir.

Í 2008 atkvøddu meirilutin av Sambandinum fyri at bjarga Norrønu, tíbetur. Við

16 atkvøðum fyri og 14 ímóti, eiga tey fyra sambandsfókinu ta rós, at gjørdi tey ikki hetta, so var eingin Norrøna í dag. Tað privata hevði kastað handklæðið inn í ringin.

Edmund Joensen og Sámál Petur í Grund valdu í 1996 at selja Teistan, sum røkti siglingina til Aberdeen. Ein farleið, sum var við at fáa fótin fyri seg. Grundgevingum hjá hesum báðum var, at tey privatu fóru at taka yvir. Men hvat hendi – als einki, og vit mistu eitt sera gott samband við

grannan beint fyri sunnan, og landskassin fekk 13 mió. kr fyri skipið.

Kaga vit longur aftur í tíðina, so síggja vit, at tað privata mangan hevur blakað frá sær, og tað almenna so hevur verið noytt at tikið yvir. Mortensens-menninir komu við fyrsta Smyrli í 1896, men Løgtingið tók yvir í 1917. Drúgva tíð røkti Kjølbro ferðasambandið til Havnar og aðrastaðir, sama við Meiarinum í Havn, men allar hesar rutur og ivaleyst fleiri endaðu hjá tí almenna.

Nú vil Edmund og Sambandið prógva tað mótsatta. Uppáhaldið hjá Edmundi er, at heldur tað almenna seg burtur, so er eingin trupulleiki yvirhøvdur, og enntá gerst tað bíligari.

Vit bíða øll spent eftir prógvum Edmund.

Tey eigur tú av góðum grundum ikki, og tí var alt bara enn eitt populistiskt stunt, sum fjølmiðlarnir í hesum agurkutíðum tíverri hoppaði uppá.